

ДОМАШНЯ ЦЕРКВА: МІСЦЕ МОЛИТВИ І БЛАГОСЛОВЕННЯ

Для пригадування у час пандемії

У відповідь на вимушену необхідність сьогодення – закриття наших храмів для відкритих богослужінь - нам дана унікальна можливість будувати та скріпити **наш християнський дім як домашню церкву**. В програмі «Живої Парафії» ми заохотили заохочуємо наші парафії сповнити свою місію стати «місцем зустрічі з живим Христом». Сьогодні ми маємо нагоду застосувати таке розуміння зустрічі з живим Христом до місця, де ми живемо, чи то в сім'ї або спільноті, чи то на самоті. Щоб це відбулось, слід нам пригадати собі про наше спільне священниче покликання, яке нам дане силою святого Хрещення.

Основним для **нашого християнського розуміння священства** є думка, що насправді маємо ЄДИНОГО АРХИЄРЕЯ, Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, ідеального посередника між Богом і людьми. Коли єпископ або священник служить Божественну Літургію, в таїнственний спосіб сам Христос присутній ТУТ, ТЕПЕР, ДЛЯ НАС. Саме тому в часі херувимської пісні священник говорить: «Ти бо єси той, хто приносить, і кого приносять, і хто приймає, і кого роздають, Христе Боже наш». Рукоположений священник, здійснюючи Святі Таїнства, бере участь у Священстві Христа в особливий спосіб, але також і ми всі, будучи охрещеними, маємо своє священниче покликання. Нам дано бути спільнотою священників, як передбачено в Старому Завіті: «(Ви) – царство священників і святий народ» (Вих. 19, 6). Отож спитаймо себе, яким є священниче служіння і як воно проявляється у нашій домашній церкві як місце молитви, благословення і святості? Отож, усі ми:

Покликані МОЛИТИСЬ за себе і за інших. У цей час пандемії молимося за членів нашої родини, за нашого Єпископа і духовенство, за членів нашої парафії, за медичних працівників, за владу, за всіх, хто страждає у світі. Користаймося з нагоди, щоб відродити спільну молитву у наших домах та новітніми способами єднатися між собою в молитві як християнська спільнота, особливо з нашим парафіяльним священником у час служіння Євхаристії чи інших богослужінь, тимчасово за закритими дверми.

Покликані БЛАГОСЛОВИТИ Бога, благословити інших і бути благословенням для них. Коли ми щось чи когось благословимо, ми присвячуємо Богові те, що Ним було від початку створене, щоб воно служило своїй первинній цілі – Божій славі. Зокрема, батьки повинні благословити своїх дітей щодня, особливо після вечірніх молитов, на добру ніч. Коли ми благословимо один одного, ми взиваємо до Бога, щоб Він вилив усі благодаті та все добро на нас. Коли ми благословимо Бога, ми дякуємо Йому за всю любов, яку Він нам виявляє, навіть тепер, посеред цього глобального лихоліття.

Покликані до ЖЕРТВИ, єднаючи наші жертви з Христовими. Незважаючи на те, чи ми терпимо внаслідок тимчасової невиласливості, в якій ми опинилися, чи самі захворіли, чи доглядаємо близьку нам особу, яка останнім часом захворіла, чи переживаємо біль після відходу дорогої нам людини, ми можемо прийняти свої хрести в радості, пам'ятаючи про Христові терпіння на Хресті.

Покликані до ПРОЩЕННЯ, просячи прощення в Бога та прощаючи один одного. В тиші наших домів маємо можливість провести іспит сумління, пригадуватися над нашими вадами і провинками, просити в Бога прощення та прощати іншим їхні провинки, бо ніхто з нас не є досконалим. Якщо Бог ніколи нам не відмовляє у прощенні, яка могла би бути причина, щоб ми не простили іншим? Коли настане час, ми вже будемо вповні готові приступити до Святого Таїнства Сповіді.

Покликані до СВЯТОСТІ як личить дітям Божим. Хай наше життя віддзеркалює присутність Святого Духа у кожному з нас. Щоб приступити до Божої величі, навіть приватно у наших домах, слід нам плекати чесноти та уникати гріхи, вчинені думкою, словом або ділом. Св. Павло нам пригадує, що усі ми є «храмом Духа Святого» (див. 1 Кор. 6, 19). Будьмо гідні цього покликання!

*Бо Ти єси освячення наше, і Тобі славу возсилаємо,
Отцю, і Сину, і Святому Духові, нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.*